

Cufărul magiei

Gerra Orivera

să te ai în posesie

când îți bați la ușă și nimeni nu îți răspunde
dezgroapă anotimpul candorii din cufărul cu vechituri
acolo copilăria chicotește în pumni rozalii și-ți desfide psihozele
certific intuiția că n-ai să-i poți resuscita rubaiatele
aruncând plasa de prins fluturi
acolo viul este codat asemenei unei aventuri grozave în care totul se-ncape pe sine
plus ceva pe deasupra avid de cunoaștere soarele
este agrafa care ține bine-n dârlogi visele până la următoarea eclipsă
magiei firesc i se spune și jocului dimensiunea trăirii
cea care eclozează doar verde și transmite ecouri de adevăr unic
eroii mărșăluiesc în venele tuturora
fără de pleoapă-i privirea ce scormone-n ruguri
ochii multiplică noul și somnul
este o altă trezie care-nrămează potențele
vergeaua iluziei
hașurează spirala materiei fluiditatea doar unor surpări dureroase urmează
ca o medalie dată unei sosii ce nu are-n penel un chip cunoscut
sau poate se întâmplă să fi uitat cine îmi poartă arterele
din cauza gravitației
vertebrele și-au de-voalat identitatea după țesătura de zboruri

mărturisesc alb că n-am știut întinde mereu dreapta unei realități fruste
nici n-am votat aceiași îngerii să mă reprezinte

diapazonul ființării ține
în axă duhul de câte ori testează dramatic
ce mă știu câte octave sunt încuiate-n arcuș cine curbează cum se frâng
sunetul implozează sau erupe
spațiul lui tot sacru orchestreză vierea

pe marginea fără de seamăn a clipelor
cu inocența întâiului pot alege semințele răsturna floarea în mugur
surghiunește-mă părinte în criscalida călduță a unui alb bogat
printre cioburi de eu-uri și culori parfumate ce dospesc la temperatura amintirii
sângerând plisez foalele arhetipului

și sar în mine